

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoE/208/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114222432
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kmeťová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6114222432.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kmeťovej, členiek senátu JUDr. Drahomíry Dibdiakovej a JUDr. Márie Jamriškovej, PhD., v exekučnej veci oprávneného 1) mal. Z. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. 7, XXX XX B., 2) mal. E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. 7, XXX XX B., zast. matkou - E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. 7, XXX XX B., právne zast. JUDr. Michaela Kajabová, advokátka so sídlom Budovateľská 2, 821 08 Bratislava proti povinnému L. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. XX, XXX 11 B. B., právne zast. JUDr. Andrea Tkáčová, advokátka so sídlom Magurská 3, 040 01 Košice, vedenej súdnym exekútorom Mgr. Marcelou Zimmerovou, so sídlom Exekútorského úradu Kpt. Nálepku 22, 071 01 Michalovce pod sp. zn. EX 650/2014, o vymoženie dlžného výživného pre oprávneného 1) a oprávneného 2), o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o návrhu povinného na odklad exekúcie, o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2Er/3260/2014-127 zo dňa 24. januára 2017 takto

rozhodol:

I. Odvolanie povinného proti tretej výrokovej vete uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2Er/3260/2014-127 zo dňa 24. januára 2017 o d m i e t a .

II. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2Er/3260/2014-127 zo dňa 24. januára 2017 v napadnutej časti druhej výrokovej vety p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

1. Prvou výrokovou vetou napadnutého uznesenia zastavil okresný súd exekúciu v časti istiny vymáhanej pohľadávky vo výške 100,- Eur. Druhou výrokovou vetou zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie. Treťou výrokovou vetou zamietol návrh povinného na odklad exekúcie.

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že oprávnení podali prostredníctvom svojho zástupcu návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému na vymoženie dlžného výživného pre oprávneného 1) a oprávneného 2), a to na základe exekučného titulu - vykonateľného rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/2/2013-49 zo dňa 12.03.2013.

3. Okresný súd uznesením č. k. 2Er/3260/2014-44 zo dňa 10.02.2015 vyhovel námietkam povinného v časti istiny vymáhanej pohľadávky vo výške 100,00 Eur a vo zvyšnej časti námietky povinného zamietol, proti ktorému uzneseniu povinný podal odvolanie.

4. Nakoľko uznesenie č. k. 2Er/3260/2014-44 zo dňa 10.02.2015, ktorým súd čiastočne vyhovel námietkam povinného proti exekúcii do sumy vo výške 100,00 Eur nadobudlo vo výroku o čiastočnom vyhovení námietkam povinného právoplatnosť, a to dňom 30.05.2015, súd exekúciu v súlade s § 50 ods. 5 Exekučného poriadku v časti vymáhanej pohľadávky vo výške 100,- Eur zastavil.

5. O odvolaní povinného do výroku o zamietnutí námietok vo zvyšnej časti rozhodol zákonný sudca uznesením č. k. 2Er/3260/2014-92 zo dňa 12.01.2016 tak, že exekúciu v časti vymáhaného úroku z

omeškania pre oprávneného 1) a oprávneného 2) vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. V prevyšujúcej časti námietky proti exekúcii zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.02.2016 do výroku o čiastočnom zastavení exekúcie a dňa 19.01.2016 do výroku o zamietnutí námietok povinného v prevyšujúcej časti. Uznesením č. k. 2Er/3260/2014-73 zo dňa 28.05.2015 okresný súd zamietol návrh povinného na odklad exekúcie zo dňa 14.05.2015.

6. Dňa 28.01.2016 bol okresnému súdu doručený návrh povinného na odklad a na zastavenie exekúcie, v ktorom žiadal súd o zastavenie exekúcie v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. f) a g) exekučného poriadku. Uviedol, že dlh splatil pred podaním návrhu na začatie exekúcie, a teda mal za to, že zaniklo právo priznané rozhodnutím, nakoľko dlh už bol povinným uhradený. Uviedol tiež, že za obdobie marec 2013 až január 2014 zaplatil na výživnom sumu 10.631,50 Eur, ktorá bola po ústnej dohode určená ako výživné. On nemal dispozičné právo k bankovému účtu bývalej manželky - matky oprávnených, na ktorý bola odosielaná jeho výplata, tak ako to uvádza matka maloletých už vo svojom vyjadrení k námietkam povinného zo dňa 19.12.2014. Povinný uviedol, že matka maloletých nikdy nenahlásila stratu ani krádež, či neoprávnené používanie platobnej karty povinným. Uvádza, že trestné oznámenie na neho podala matka oprávnených až dňa 06.10.2014, teda rok a sedem mesiacov po rozvoze, z čoho podľa názoru povinného vyplýva, že ak by naozaj neplatil výživné, tak by aj trestné oznámenie podala oveľa skôr. Povinný okrem iného uviedol, že vo vyjadrení k námietkam povinného matka oprávnených priznala prevzatie 100,00 Eur na výživné, hoci toto v poznámke pri prevode nebolo označené ako výživné, rovnako ako ďalšie, oveľa väčšie sumy prevedené na jej účet od zamestnávateľa povinného, kde tiež nebola poznámka, že ide o výživné a v týchto prípadoch poprela, že by išlo o sumy výživného, čo povinný považuje len za účelové tvrdenia. Okrem iného povinný tiež tvrdil, že spolu s manželkou prevzali od pani Oravcovej sumu 12.000,00 Eur, z ktorých sumu 6.000 Eur prenechal povinný matke oprávnených na výživné. Celkovo teda podľa svojho tvrdenia zaslal povinný matke oprávnených na výživné sumu vo výške 14.033,50 Eur, čo značne prevyšuje sumu určenú na výživné za toto obdobie vo výške 10.610,00 Eur. Vo svojom podaní taktiež povinný poukázal na sumu 5.648,08 Eur deponovanú zamestnávateľom na výživné. Z tohto dôvodu žiada povinný o zastavenie exekúcie v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. f) a g) Exekučného poriadku, z dôvodu, že dlh bol podľa jeho tvrdení uhradený pred podaním návrhu na začatie exekúcie, a teda sa jedná o nedôvodný návrh na vykonanie exekúcie. V prípade, že súd rozhodne o zastavení exekúcie žiada súd o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v sume 525,04 Eur na účet právnej zástupkyne. Zároveň svojím podaním žiadal až do právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie o odklad exekúcie v zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 Exekučného poriadku z dôvodu, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Na podporu svojich tvrdení povinný uviedol, že v trestnom konaní, vedenom pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona Okresný súd Bratislava V, sp. zn. 3T/44/2015, súd preskúmal tvrdenia matky maloletých a dospel k záveru, že povinný nezanedbal povinnú výživu maloletých oprávnených, nakoľko mal za preukázané, že povinný si riadne a včas plnil svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletým. K svojmu podaniu povinný priložil plnú moc, udelenú právnomu zástupcovi a Rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 3T/44/2015 zo dňa 12.01.2016.

7. Povinný vo svojom podaní zo dňa 25.01.2016 uviedol, že v období od marca 2013 až do januára 2014 zaplatil na výživnom sumu 10.631,50 Eur, ktorá bola po ústnej dohode určená ako výživné. Predmetné úhrady mal na účet matky maloletých oprávnených vykonávať zamestnávateľ povinného. Povinný však svoje tvrdenie, že vymáhaný dlh - zameškané výživné oprávneným uhradil, žiadnym spôsobom nepreukázal. Ako dôkaz povinný predložil len rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 3T/44/2015 zo dňa 12.01.2016, ktorým bol oslobodený spod obžaloby pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona. Tento rozsudok však neobsahuje odôvodnenie z dôvodu, že obžalovaný sa po vyhlásení rozsudku vzdal odvolania a prokurátor taký prejav urobil v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku, a teda pre tunajší súd z neho nie je zrejmé, z akého dôvodu došlo k vyrieknutiu oslobodzujúceho verdiktu, nakoľko nie je možné z neho určiť, na ktoré z dôkazov súd pri rozhodovaní rozhodol o oslobodení povinného spod obžaloby.

8. Ustanovenie § 193 CSP uvádza výpočet rozhodnutí, ktorými je súd viazaný a ktoré stoja mimo rámca úvahy súdu. Tieto otázky si súd nemôže vyriešiť sám ako otázky predbežné (prejudiciálne). Ustanovenie preto predstavuje výnimku zo zásady voľného hodnotenia dôkazov zakotvenej v ustanovení § 191 CSP. V zmysle tretej vety vyššie citovaného ustanovenia je súd viazaný výlučne takým rozhodnutím, ktorým príslušný orgán rozhodol o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Tu je potrebné zdôrazniť, že takéto

odsudzujúce rozhodnutie môže obsahovať okrem výroku o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt, a o tom, kto ich spáchal, aj iné výroky, ktorými však súd viazaný podľa § 193 CSP nie je. Rovnako nie je viazaný ani odôvodnením rozhodnutia, a ani oslobodzujúcim rozhodnutím. Súd k uvedenému uvádza, že zatiaľ čo v trestnom konaní treba na odsúdenie to, aby zástupca obžaloby preukázal všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu vrátane zavinenia, pričom platí zásada "in dubio pro reo" (v pochybnostiach v prospech obvineného), čo znamená, že vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočne závažnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. V občianskom súdnom konaní vykonáva súd zásadne na návrh strán sporu vlastné dokazovanie, ktoré je oprávnený okrem rámca zákonom vymedzenej viazanosti hodnotiť nezávisle od výsledkov trestného alebo priestupkového konania, pričom dôkazné bremeno o tom, že škodu nezavinil, má žalovaný, pre účely exekučného konania povinný (Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo 1593/2013 zo dňa 18.02.2015).

9. Vzhľadom na to, že v konaní nebola preukázaná skutočnosť, ktorá by mala za následok zánik vymáhanej pohľadávky, ani neboli preukázané žiadne skutočnosti, pre ktoré by exekúciu nebolo možné vykonať, súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

10. Povolenie odkladu exekúcie exekučným súdom môže byť podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku spojený s tým, že možno dôvodne očakávať zastavenie exekúcie. Súd vychádzajúc z vyššie uvedeného odôvodnenia nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých možno dôvodne očakávať, že exekúcia bude zastavená, preto návrh povinného na odklad exekúcie zamietol.

11. Proti druhej a tretej výrokovej vete uznesenia podal v zákonom stanovenej lehote povinný odvolanie s návrhom, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Ako dôvody podania odvolania uviedol ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) CSP. V odvolaní tvrdil, že súd vykonané dôkazy hodnotil svojvoľne, jednostranne a zaujato, aj to len niektoré, pričom jeho zistenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy povinným, ktorý ako dôkaz navrhol pripojiť spis Okresného súdu Bratislava V pod sp. zn. 3T/44/2015. Napriek tomuto návrhu súd prvej inštancie si spis nepripojil, o čom svedčí bod 17 odôvodnenia uznesenia, kde súd tvrdil, že povinný nepreukázal, že vymáhaný dlh zaplatil a súd len skonštatoval, že povinný predložil ako dôkaz rozsudok Okresného súdu Bratislava V, ktorý neobsahuje odôvodnenie. Navrhol preto, aby si odvolací súd pripojil spis Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T/44/2015. Ďalej tvrdil, že za obdobie marec 2013 až január 2014 zaplatil na výživnom sumu 10.631,50 Eur, ktorá bola po ústnej dohode určená na výživné. Tvrdil, nemal dispozičné právo k bankovému účtu bývalej manželky - matky oprávnených. To, že povinný vyberal peniaze z účtu matky je len jej tvrdenie, pričom matka nenahlásila stratu, krádež alebo neoprávnené používanie platobnej karty povinným. Trestné oznámenie na povinného matka oprávnených podala až dňa 06.10.2014, teda rok a sedem mesiacov po rozvode, preto mal za to, že ak by neplatil výživné, trestné oznámenie by podala oveľa skôr. Pri prevodoch súm od povinného matka priznala prevzatie sumy 100,- Eur na výživné, hoci pri tejto sume nebola poznámka o tom, že sa jedná o výživné, tak isto ako pri ďalších podstatne vyšších sumách, kde tiež nebola poznámka o výživnom, hoci rovnako išlo o platby od zamestnávateľa, tu však poprela, že by išlo o výživné, čo povinný považoval za účelové tvrdenie. Napriek vyššie uvedenej skutočnosti zastavil vymáhanie istiny vo výške 100,- Eur a vôbec sa nezaoberal tvrdeniami povinného o tom, že aj ostatné platby od zamestnávateľa povinného išli na výživné. Súdu stačilo len tvrdenie matky bez akéhokoľvek dôkazy, pričom námietkami povinného sa vôbec nezaoberal a ani nezdôvodnil ako k takémuto záveru dospel, t.j. prečo uznal 100,- Eur a zvyšok nie. Ďalej tvrdil, že F. prevzali od pani H. sumu 12.000,- Eur, z ktorých sumu 6.000,- Eur prenechal povinný matke oprávnených na výživné. Celkovo bolo zaslané na výživné suma 14.033,50 Eur, čo podstatne prevyšuje sumu určenú na výživné za toto obdobie vo výške 10.610,00 Eur. Poukázal tiež na sumu 5.648,08 Eur deponovaných zamestnávateľom na výživné. Súd prvej inštancie nezdôvodnil, prečo tieto dôkazy nebral pri svojom rozhodovaní do úvahy.

12. Matka maloletých oprávnených vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že sa stotožňuje s napadnutým uznesením okresného súdu, nakoľko súd po vykonanom dokazovaní dospel k správnym záverom po právnej aj skutkovej stránke veci, a preto navrhla, aby ho odvolací súd ako vecne správne potvrdil.

Odkázala na svoje vyjadrenie k návrhu povinného na odklad a zastavenie exekúcie zo dňa 25.01.2016 a na dôvody v ňom uvedené, nakoľko povinný nič nového vo svojom odvolaní neuviedol. Uviedla, že nevie na základe čoho dospel Okresný súd Bratislava V vo svojom rozsudku zo dňa 12.01.2016, č. k. 3T/44/2015, že povinný je nevinný. Rozsudok nie je odôvodnený a okrem iného ide o rozsudok v rámci trestného konania, ktorého závery nie sú záväzné pre účely občianskoprávneho konania. Pokiaľ ide o dôkazy, ktoré predložil povinný až v rámci svojho odvolacieho konania vo forme kópie zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 12.01.2016, kde bol vypočutý svedok M. U., bytom F. XX, B. B. a predloženie čestného prehlásenia zo strany L. O. a M. U., tak poukázala na rozdiely vo výpovedi M. U.. Pán L. O. v trestnom konaní dokonca vypočutý vôbec nebol. Svedok M. U. v čestnom prehlásení zo dňa 04.07.2015 uviedol, že mu mal povinný dňa 17.09.2013 vyplatiť sumu 6.000,- Eur určenú na predplatenie výživného. Vo svojej svedeckej výpovedi zo dňa 12.01.2016 však už svedok tvrdil, že peniaze vo výške 12.000,- Eur jej mali byť vyplatené v septembri 2014, pričom nevedel povedať, či sa malo jednať o zaplatenie výživného do budúcnosti alebo o zaplatenie výživného z minulosti. Svedok sa tak nezhodol so svojim čestným vyhlásením ani v čase odovzdania peňazí ani v dôvode ich odovzdania. Uviedla, že povinný jej žiadnych 6.000,- Eur na výživu ich maloletých detí nedal, pričom doteraz jej riadne neprispieva. Ani výplatu, ktorá chodila na jej účet od zamestnávateľa povinného si nemohla nechať, pretože s touto výplatou hospodáril povinný, čo preukázala výpismi, z ktorých je zrejmé, že mzda povinného slúžila k jeho potrebám a úhrade jeho záväzkov a životných potrieb. Upozornila, že samotný povinný pri svojom výsluchu na polícii zo dňa 26.02.2015 uviedol, že si je vedomý svojho dlhu na výživnom voči deťom vo výške 10.610,- Eur. Záverom svojho výsluchu uviedol, že mu je ľúto danej situácie a bude sa snažiť zaplatiť dlžnú čiastku na výživnom. Na záver uviedla, že za celý rok 2016 jej povinný pre deti na výživnom zaplatil prostredníctvom svojej matky sumu 1.979,- Eur, v roku 2017 jej nezaplatil nič.

13. Povinný vo vyjadrení k vyjadreniu oprávnených uviedol, že dôkaz, konkrétne čestné vyhlásenie, resp. zápisnicu z pojednávania v trestnej veci zo dňa 12.01.2016 predložil povinný preto, lebo súd prvej inštancie napriek tomu, že mu povinný ako dôkaz navrhol pripojiť spis Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T/44/2015, neuviedol vo svojom rozhodnutí skutočnosti, ktoré boli zistené v trestnom konaní, a sú v prospech povinného, t.j. dokazujú tú skutočnosť, že zaplatil matke maloletých sumu 6.000,- Eur na výživné, resp. celkovo sumu 14.033,50 Eur. s výplatami povinného, ktoré boli poslané na účet matky nehospodáril povinný, ale matka. Matka maloletých nepreukázala, že povinný mal k dispozícii kreditnú kartu k jej účtu, alebo, že mal dispozičné právo k jej účtu, súd prvej inštancie sa týmto vôbec nezaoberal.

14. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, prejednal vec podľa § 379, § 380 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP v rozsahu podaného odvolania, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie povinného nie je dôvodné.

15. Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že dňa 07.10.2014 bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie proti povinnému. Následne bola okresnému súdu dňa 16.10.2014 doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd následne vydal dňa 29.10.2014 poverenie č. 5601 119973 *, ktorým súdneho exekútora poveril v zmysle ust. § 45 ods. 1 Zákona č. 233/1995 Z. z. vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/2/2013-49 zo dňa 12.03.2013, ktorým bola povinnému okrem iného uložená povinnosť prispievať na výživu maloletého Z. výživným vo výške 240,- Eur a na maloletého E. výživným vo výške 210,- Eur.

16. Dňa 28.01.2016 bol okresnému súdu doručený návrh povinného na odklad a na zastavenie exekúcie, v ktorom žiadal súd o zastavenie exekúcie v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. f) a g) exekučného poriadku. Uviedol, že dlh splatil pred podaním návrhu na začatie exekúcie, a teda mal za to, že zaniklo právo priznané rozhodnutím, nakoľko dlh už bol uhradený. Uviedol tiež, že za obdobie marec 2013 až január 2014 zaplatil na výživnom sumu 10.631,50 Eur, ktorá bola po ústnej dohode určená ako výživné. Tvrdil, že nemal dispozičné právo k bankovému účtu bývalej manželky, na ktorý bola odosielaná jeho výplata, tak ako to uvádzala matka maloletých už vo svojom vyjadrení k námietkam povinného zo dňa 19.12.2014. Uviedol, že matka maloletých nikdy nenahlásila stratu ani krádež, či neoprávnené používanie platobnej karty povinným. Trestné oznámenie na neho podala matka oprávnených až dňa 06.10.2014, teda rok a sedem mesiacov po rozvoze, z čoho vyplýva, že ak by naozaj neplatil výživné, tak by trestné oznámenie podala oveľa skôr. Povinný ďalej uviedol, že vo vyjadrení k námietkam povinného matka oprávnených priznala prevzatie 100,00 Eur na výživné, hoci toto v poznámke pri prevode nebolo

označené ako výživné, rovnako ako ďalšie, oveľa väčšie sumy prevedené na jej účet od zamestnávateľa povinného, kde tiež nebola poznámka, že ide o výživné a v týchto prípadoch poprela, že by išlo o sumy výživného, čo povinný považuje len za účelové tvrdenia. Tvrdil, že spolu s manželkou prevzali od pani H. sumu 12.000,00 Eur, z ktorých sumu 6.000 Eur prenechal povinný matke oprávnených na výživné. Celkovo teda zaslal povinný matke oprávnených na výživné sumu vo výške 14.033,50 Eur, čo značne prevyšuje sumu určenú na výživné za toto obdobie vo výške 10.610,00 Eur. Vo svojom podaní taktiež povinný poukázal na sumu 5.648,08 Eur deponovanú zamestnávateľom na výživné. Zároveň svojim podaním žiadal až do právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie o odklad exekúcie v zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 Exekučného poriadku z dôvodu, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Na podporu svojich tvrdení povinný uviedol, že v trestnom konaní, vedenom pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona Okresný súd Bratislava V, sp. zn. 3T/44/2015, súd preskúmal tvrdenia matky maloletých a dospel k záveru, že povinný zanedbal povinnú výživu maloletých oprávnených, nakoľko mal za preukázané, že povinný si riadne a včas plnil svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletým.

17. Matka maloletých oprávnených vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie uviedla, že s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nesúhlasí a trvá na tom, že povinný si riadne a včas neplnil svoju povinnosť platiť výživné na maloleté deti stanovené rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 32P/2/2013 zo dňa 12.03.2013, právoplatným dňa 11.04.2013, ktorým schválil rodičovskú dohodu, a to tak, že maloletých súd zveril do starostlivosti matky a otca zaviazal k prispievaniu na výživu maloletých v sume 240,00 Eur mesačne na maloletého Z. a v sume 270,00 Eur na maloletého E., vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky, počnúc právoplatnosťou výroku o rozvode manželstva. Matka oprávnených trvá na tom, že povinný v období od 11.04.2013, teda od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku o uložení vyživovacej povinnosti, do podania návrhu na vykonanie exekúcie, t.j. do 23.09.2014 zaplatil na výživnom na maloleté deti len raz sumu 100,00 Eur, a to dňa 16.06.2014. Inú sumu podľa jej tvrdení za uvedené obdobie nezaplatil, čím mu vznikol celkový nedoplatok na výživnom v sume 8.570,- Eur spolu s príslušenstvom. Nesúhlasí s tým čo tvrdí povinný, a teda, že mal zaplatiť na výživnom na maloleté deti sumu 14.033,50 Eur. Uvádza, že už vo vyjadrení k námietkam povinného zo dňa 19.12.2014 sa vyjadrila k skutočnosti tvrdenej povinným, že mala prijať na svoj účet sumu 10.631,50 Eur za obdobie od marca 2013 do januára 2014 od zamestnávateľa povinného. Účet vedený v K. banke, a.s., č. ú. Q ktorého bola ona majiteľkou využíval výlučne povinný pre svoje potreby aj mesiace pred rozvodom, po ňom, a to až do februára 2014, kedy mu ona účet zakázala používať. Matka maloletých taktiež poukazuje na skutočnosť, že už v predchádzajúcom vyjadrení k námietkam povinného preukázala skutočnosť, že z tohto účtu boli uhrádzané potreby povinného a žiadna z platieb prijatých od zamestnávateľa povinného nebola započítaná na výživné. V tomto ohľade poukazuje na svoje vyjadrenie k námietkam povinného zo dňa 19.12.2014, ako aj na rozhodnutie súdu, č. k. 2Er/3260/2014-44 zo dňa 10.02.2015, kde okresný súd o námietkach povinného, v ktorých uvádzal rovnaké skutočnosti ako tentoraz, rozhodol tak, že im vyhovel len v časti uhradeného výživného vo výške 100,- Eur, s čím aj ona sama súhlasila, a vo zvyšnej časti námietky zamietol. Matka oprávnených poukázala na to, že povinný neustále predkladá súdu totožné návrhy. Matka maloletých sa vo svojom vyjadrení taktiež vyjadrila k rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 3T/44/2015 zo dňa 12.01.2016, ktorým bol povinný oslobodený spod obžaloby. Podľa nej súd nesprávne vyhodnotil skutkovú situáciu a dospel k nesprávnym zisteniam, avšak nakoľko rozsudok nie je odôvodnený, nevie z čoho súd vychádzal. Nesúhlasí s tým, že jej povinný prenechal sumu 6.000,00 Eur ako výživné, ani nevie za aké obdobie by táto suma mala byť. Poukazuje na ustanovenie § 76 ods. 1 zákona o rodine, podľa ktorého sa výživné platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu, čo poukazuje na spotrebný charakter výživného, a preto takáto jednorazová úhrada sa nezhoduje s uvedeným charakterom výživného, a teda ani dohoda rodičov maloletých detí o tomto spôsobe platby výživného by nebola zákonná. Poukazuje na možnosť tezurácie výživného, teda poukázanie peňažnej sumy na výživné na samostatný účet zriadený v prospech maloletých detí, ktoré sa stane splatným v budúcnosti, avšak aj v tomto prípade by musel o tomto rozhodnúť súd. Z uvedeného teda vyplýva, že nie je možné zaplatenie výživného do budúcnosti nejakou jednorazovou sumou, preto by bolo, podľa jej názoru, bezpredmetné vôbec zvažovať, či možno takúto jednorazovú sumu, údajne prenechanú na účely výživného matke, započítať na výživné. Nesúhlasila s tým, že by mala byť celá výplata povinného, zasielaná na jej účet započítaná na výživné, nakoľko v takom prípade, by povinný nemal ani z čoho žiť a uhrádzať svoje mesačné životné náklady. Z uvedeného by vyplývalo, že povinný už by vopred predpokladal, že v budúcnosti, po tom ako mu zakázala používať účet, nezaplatí žiadnu sumu na výživnom. Navyše považuje za nelogické, že ak by naozaj išlo o sumu započítanú na výživné, prečo

by mu teda ona sama internet bankingom uhradza stravné, cestovné náklady, úvery či stavebné sporenie. Uvádza teda, že celá výplata, ktorá skutočne chodila od zamestnávateľa povinného na jej účet, bola však určená výhradne na potreby povinného, nie na výživné pre maloletých. K skutočnosti uvádzanej povinným, že ak by naozaj neplatil výživné, trestné oznámenie by podala skôr ako rok aj sedem mesiacov po rozvoze uvádza, že vedela, že povinný má finančné problémy a preto chcela byť voči nemu ústretová. Nakoľko však povinný výživné nedoplatil, pristúpila k takémuto riešeniu, pretože maloletí sú obaja odkázaní svojou výživou na rodičov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhla, aby súd návrh povinného na zastavenie a na odklad exekúcie zamietol.

18. Podľa § 9a ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok), ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

19. Podľa § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

20. Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, súd aj bez návrhu môže povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

21. Podľa § 56 ods. 8 Exekučného poriadku je proti rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie prípustné odvolanie.

22. Podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané.

23. Podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví, ak exekúciu súd vyhlási za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

24. Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví na návrh alebo aj bez návrhu.

25. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

26. Podľa § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

27. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

28. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že podať odvolanie v exekučnom konaní je možné len v prípade, že to Exekučný poriadok v spojení s Civilným sporovým poriadkom pripúšťa. Exekučný poriadok nepripúšťa možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu, ktorým súd nepovolil odklad exekúcie, preto je potrebné takéto rozhodnutie považovať za rozhodnutie, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

29. Z predloženého spisu vyplýva, že napadnuté rozhodnutie vydal sudca okresného súdu, ako aj tá skutočnosť, že proti napadnutému výroku rozhodnutia o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie zákon, a to § 355 ods. 2 CSP a Exekučný poriadok nepripúšťa odvolanie. Odvolací súd preto odvolanie povinného proti tretej výrokovej vete v zmysle § 386 písm. c) CSP odmietol, nakoľko bolo podané proti výroku rozhodnutia, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

30. Odvolací súd považoval za potrebné dodať, že nesprávne poučenie v napadnutom uznesení o tom, že je proti tretej výrokovej vete prípustné odvolanie, nemohlo mať za následok pripustenie odvolania

proti tretej výrokovej vete uznesenia, keďže zákon túto možnosť nepripúšťa. Sudca nie je delegovaný priznať účastníkom konania viac práv ako im priznáva samotný zákon.

31. Preskúmaním veci dospel odvolací súd k rovnakému záveru ako okresný súd o tom, že povinný v konaní nepreukázal, že v období od marca 2013 až do januára 2014 zaplatil na výživnom sumu 10.631,50 Eur, ktorá bola po ústnej dohode určená ako výživné a ani žiadne skutočnosti, pre ktoré by exekúciu nebolo možné vykonať. Povinný svoje tvrdenie, že vymáhaný dlh oprávneným uhradil, žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal. Skutočnosť, že povinný bol v trestnom konaní pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona oslobodený, nie je pre exekučné konanie záväzná, nakoľko ide o dve samostatné konania. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 4Cz 30/1966 zo dňa 03.05.1966, v ktorom Najvyšší súd ČR konštatoval, že „súd je v občianskom súdnom konaní viazaný výlučne takým rozhodnutím, ktorým príslušný orgán rozhodol o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Nie je však viazaný ani odôvodnením rozhodnutia, a ani oslobodzujúcim rozhodnutím“. Odvolací súd zároveň poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo 1593/2013 zo dňa 18.02.2015, v ktorom Najvyšší súd ČR konštatoval, že „v občianskom súdnom konaní vykonáva súd zásadne na návrh strán sporu vlastné dokazovanie, ktoré je oprávnený okrem rámca zákonom vymedzenej viazanosti hodnotiť nezávisle od výsledkov trestného alebo priestupkového konania, pričom dôkazné bremeno o tom, že škodu nezavinil, má žalovaný, pre účely exekučného konania povinný“.

32. Námietku povinného o tom, že okresný súd si nepripojil spis Okresného súdu Bratislava V vedený pod sp. zn. 3T/44/2015 považoval odvolací súd za nedôvodnú, nakoľko skutočnosti uvedené v trestnom spise nie sú pre exekučný súd záväzné, pretože exekučný súd vykonáva vlastné dokazovanie, a to na základe dôkazov označených a predložených účastníkmi konania. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie a na odklad exekúcie neoznačil žiaden dôkaz, ktorý je súčasťou trestného spisu, ktorý by jednoznačne preukazoval ním tvrdenú skutočnosť o splnení vyživovacej povinnosti vyplývajúcej z exekučného titulu. Povinný poukázal len na závery Okresného súdu Bratislava V pod sp. zn. 3T/44/2015, ktoré však nie sú vzhľadom na vyššie uvedené pre exekučný súd záväzné. Okresný súd preto správne rozhodol, keď návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

33. V prípade, že povinný považuje výšku výživného, ktorá mu bola určená v exekučnom titule za vysokú a zároveň došlo k zmene jeho majetkových pomerov, môže podať na súd návrh na zníženie výživného pre maloleté deti.

34. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie okresného súdu v napadnutej časti druhej výrokovej vety ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).